

Arrest

nr. 162 083 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, en X op 2 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 november 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 september 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 6, eerste lid van de vreemdelingenwet langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, nu de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met haar gezinsleven, het feit dat zij hier bevallen is van een zoon, ze samenwoont met haar nicht en al 8 jaar weg is uit haar land van herkomst waar zij geen familie meer heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht met zich meebrengt in de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt en op 19 augustus 2015 werd opgesteld door de verwerende partij alvorens werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing op 19 augustus 2015, wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een analyse wordt gemaakt van onder meer het familieleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind van de verzoekende partij. Onder meer het volgende werd vastgesteld: “verzoekende partij toont niet aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar nicht, sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM “ en “de beslissing geldt voor de verzoekende partij en haar kind zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden door de afgifte van het BGV. Bovendien is het kind nog niet schoolplichtig en is het aanpassingsvermogen van een kind van die leeftijd nog groot zodat het zich aan andere omgeving zal kunnen aanpassen.” De kritiek van de verzoekende partij mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig haar betoog omtrent de schending van artikel 8 tweede lid van het EVRM opbouwen. De verwijzingen naar de arresten van de Raad van State zijn derhalve eveneens niet dienstig. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoekende partij een gezinsleven aan het haar minderjarige kind en haar nicht met wie zij samenwoont. Wat haar minderjarig kind betreft, dient te worden vastgesteld dat het bevel eveneens genomen werd ten aanzien van het kind zodat zij in casu niet gescheiden worden van elkaar.

Wat het aangevoerde gezinsleven met haar nicht betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat

onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar broer, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich toe te stellen dat zij een gezinsleven heeft met haar nicht. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar nicht. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar een arrest van de Raad en te verwijzen naar haar eerste middel alsook te stellen dat zij haar gezinsleven en de correspondentie met "Comfortmasters" had kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat zij kon starten als huishoudhulp. Tot slot geeft zij nog aan dat het centrum van haar belangen in België zijn. In casu laat zij echter na aan te geven op welke wijze voormelde elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bovendien dat er in casu geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden

beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 30 november 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 januari 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat zij een moeder is met een zoontje van 7 maand. De verwijzing in de beschikking naar de synthesesnota van VwP inzake de schendingen van artikel 74/12 /74/13 en artikel 8 van het EVRM neemt niet weg dat in de bestreden beslissing hieromtrent met geen woord wordt gerept over het familieleven met haar nicht waarmee zij haar kind samen opvoedt. Zodoende wordt artikel 41 van het Handvest omzeild door te verwijzen naar de synthesesnota omdat VzP aldus nog steeds niet gehoord is ivm haar gezinsleven. Voor het overige verwijst VzP naar het verzoekschrift.”

2.4. De verzoekende partijen betwisten niet dat er in de synthesesmemorie rekening werd gehouden met het gegeven dat de eerste verzoekende partij moeder is van een zoontje van zeven maanden oud en met haar verklaringen als zou zij een gezinsleven hebben met haar nicht waarmee zij haar kindje opvoedt. Evenmin gaan de verzoekende partijen in op de bespreking in de beschikking omtrent de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. In zoverre zij van oordeel zijn dat de afweging die werd gemaakt in de synthesesmemorie ook dient te kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing dient de Raad vast te stellen dat noch het door de verzoekende partijen aangehaalde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM voorziet in een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

2.5. Wat de kritiek ter terechtzitting op de beschikking betreft aangaande artikel 41 van het Handvest, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen opnieuw voorbijgaan aan de vaststellingen uit de beschikking van 16 november 2015. Zij gaan er aan voorbij dat in de beschikking er op werd gewezen dat een schending van het hoorrecht enkel kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in zoverre zij elementen aanbrengen waarvan kan worden aangenomen dat zij zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. In de beschikking werd hieromtrent gesteld dat zij zich ertoe beperkten te verwijzen naar hun gezinsleven, de correspondentie met “Comfortmasters” waaruit zou blijken dat eerste verzoekster kon starten als huishoudhulp en het gegeven dat zij het centrum van haar belangen heeft in België. Dienaangaande wordt in de beschikking duidelijk gesteld dat zij nalaten aan te geven op welke wijze deze elementen zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Door enkel te stellen dat eerste verzoekster nog steeds niet gehoord werd omtrent haar gezinsleven, doet zij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen in de beschikking.

2.6. Voor zover de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige verwijzen naar het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 16 november 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.7. Gelet op voorgaande vaststellingen laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU